

[Thestrup.]

jeg holde med ham i. Ja, det er velsagtens sådan, at medens den første gruppe ikke opnår ret meget andet, end hvad de spiser og drikker op på beværtninger, får den anden gruppe virkelig store gevinster ud af det. Enkelte får gevinster, der løber op i hundredtusinder, ja, måske i millioner.

Der kan ikke være tvivl om denne spekulations samfundsfarlige karakter. Ikkt blot fratager den det hæderlige erhvervsliv nødvendig kapital, men gennem sine ågerrenter er den også med til at hæve renten. Den tjener intet rimeligt samfundsmæssigt formål, og den kaster mistanke over på ganske uskyldige mennesker for dispositioner, der både er nødvendige og gavnlige for vort samfund. Det er ikke til at gøre op, hvad denne kreds direkte eller indirekte kommer til at koste os. Derfor må dens handlinger standses. Heri er alle enige, men hvordan?

Statsadvokat Grell har foreslået to ting: en politiafdeling med særligt uddannet mandskab til at tage sig af disse sager, og en bestemmelse i straffeloven, som rammer den, der i udøvelsen af erhverv ved grov tilsidesættelse af sociale hensyn eller god forretningsskik skaffer sig økonomisk fordel eller tilføjer andre formuetab.

Om den særlige politiafdeling er vi, så vidt jeg forstår, alle enige, og det behøver jeg derfor ikke at sige mere om. Det er spørgsmålet om en almindelig bestemmelse i straffeloven, der er det interessante.

Justitsministeren har ret i, at der er en del love uden for straffeloven, hvori der bør foretages ændringer for at lette bekæmpelsen af bagmandsvirksomhed. Der bør være bedre beskyttelse for aktionærmindretal, kontrol med likvidationer, ændring af pantebrevsformularerne, så et pantebrev ikke forfalder ved tvangsauktion, og tilstrækkelig effektive bestemmelser til at hindre misrøgt af beboelsesejendomme — for at nævne nogle af dem, der umiddelbart falder i øjnene, når man læser rapporten igennem.

Rigsadvokaten omtaler i sit indlæg en vågen officialvirksomhed under udøvelse af doms- og fuldbyrdelsesfunktioner, en mere aktiv holdning fra fogdernes side, hvor der er mistanke om groft urimelige forretningsmetoder, forbud mod, at koncernselskaber benytter samme revisor, og en udvidelse og større efterlevelse af skifterettens pligt efter

konkurslovens § 79 — den om indberetninger. Endelig er der vore ågerregler. De er ikke effektive nok, og det vil efter min opfattelse være nødvendigt at gøre noget ved dette.

Alt dette er jeg også enig med justitsministeren i, men jeg er ikke enig med justitsministeren i, at det er nok. Jeg tror, at en bestemmelse i straffeloven, der direkte tager sigte på at kriminalisere bagmandsvirksomhed, er nødvendig. Selv om de huller, der er konstateret i lovgivningen, stoppes, kan vi komme til at stå over for nye steder, hvor bagmændene kan finde mulighed for at operere. Derfor er det min opfattelse, at vi ikke kan undvære en bestemmelse i straffeloven af mere generel art.

Statsadvokat Grell har som nævnt givet en art udkast til en sådan bestemmelse, nemlig en strafbestemmelse der rammer den, der i udøvelse af erhverv ved grov tilsidesættelse af sociale hensyn eller god forretningsskik skaffer sig økonomisk fordel eller tilføjer andre formuetab. Jeg har forstået Grell således, at dette udkast mere skal opfattes som et program for eller et oplæg til en forhandling end som en egentlig lovbestemmelse. Som egentlig lovbestemmelse synes jeg ikke, den har den afgrænsning eller fasthed, der er nødvendig.

Det, der er faren ved en for løs definition, er, at den kan bruges til at ramme forhold, som det ikke er hensigten at ramme. Hvor meget ligger der i udtrykket „sociale hensyn“ eller „god forretningsskik“? Her er muligheder for mange vidt forskellige fortolkninger. Man kunne endog frygte, at en sådan lovbestemmelse under andre forhold kunne anvendes politisk, og det må vi i alt fald tage bestemt afstand fra.

Jeg ville være tilbøjelig til at mene, at der burde være et noget lignende forhold mellem de nugældende bedrageribestemmelser i videre forstand, altså straffelovens § 278 ff, og den bestemmelse der skulle findes frem til, som der er mellem straffelovens tyveribestemmelser og hælribestemmelsen. Jeg siger det ud fra den betragtning, at den egentlige tyverivirksomhed i høj grad bremses, når der ikke er hælere at afsætte tyvekosterne til. Jeg kunne tænke mig, at hele den kreds af professionelle bedragerere, som er omhandlet i rapporten, i høj grad ville bremses, hvis de ikke blev forsynet med de